

Falaisgearan Fad As

le

CALUM MACÌOMHAIR

'S e maduinn samhraidh a bh' ann. Laigh samhchar trom air Baile nam Muileann, oir cha robh e fhathast ach tràth. Shuas air druim a' bhaile bha ceò ag èaladh gu mall chun na h-àirde a deas bho shimilearan nan tighean ùra. Bha osag fhann de ghaoith an iar ann. Thàinig i thairis a' mhonaidh is na cnuic, milis le àileadh an fhraoich agus falaisgearan fad as. Shéid i steach air uinneig uachdraich seòmar Mhurchaidh Anna, agus ghlac a chuinnleanan i far an robh e fhathast 'na laighe air a leabaidh shuas-straightre 'san tigh ùr a thog e an uiridh. Thug anail na h-osaig gu a chuimhne làithean eile agus falaisgearan eile a chaidh as bho chionn fhada. Làithean sona na h-àirigh air Stacaiseal, Ceann Allabhat, Na Cleiteachan Ach cha robh ann ach faoineas a bhith tighinn air nithean a chaidh thairis.

Bha là ùr air teachd. Dh' fheumadh e bhith gluasad a mach bho'n chuibhrig ged a bha e sgèth an déidh an là-an-dé a chur seachad a' rùsgadh mòine Iain Bhig. Agus air tilleadh dhà, chuir e am blàr shnèap. Greis eile a' toirt làmh-chuidich do Iain a mhac, a' deilbh clò, agus aig Sealbh a bha fhios cuin a fhuair e g' a leabaidh. Co dhiùbh, bha 'n gloc 'na stad—bho'n oidhche ud, mìos air ais, nuair a thuit e as a làmhan. Gloc na h-éiginn dhà-san, oir cha do stad teanga Anna dheth a riamh bho, sguir biogail borb an uaireadair-cluig anns na maidnean. Is leis a h-uile sgiorradh a bha 'na dhéidh m' an ám so de'n bhliadhna cha robh e a' faighinn de dh' anail a leigeadh leis Domhnall Aonghais Choinnich a ruighinn leis an inneal. Carson an ainm gliocais a bha daoine air an riaghladh le glocaichean?

Ged tha, bha thid a bhith 'g éirigh. Shin e a chasan, sparr e a ghàirdeanan os cionn a chinn, mhèarain e, dh' altaich e a shùilean, thilg e an t-aodach-leapa a thaobh is chuir e car dheth fhéin chun an làir. Tharruing e uime a stocainnean is a bhriogais, is rinn e air an uinneig. Sheall e air coltas an adhair is shaoil leis gum faca e iomadh coltas ni bu mhiosa. Co dhiùbh, bha a' ghrian ris is an t-adhair gorm. Thug e dà cheum air ais gu oisean na leapa, agus—dé an sporghail a bh' oirre-se shios-staighre? Bha i a' stàirnich an sud bho'n dubh mhoch-eirigh a rinn i an diugh gun fhios fo'n ghréin carson. Thog e a sheacaid bho phost na leapa, shad e uime i, agus stad e. Dé air an talamh an iorghail a bha dol air adhart anns na badaibh a bha shios? Sin chuala e sgrìachail circe agus bualadh sgiathan. 'S ann a' mort circe a bhiodh i. Gu rachadh leatha is gun tarruingeadh i an sgornan as a h-uile cearc a bha eadar dà cheann a' bhaile. Is esan a bha seachd sgèth dhiubh. Eil fhios an robh gin de na donais anns a' bhlàr shnèap a chuir e an raoir? Thill e chun na h-uinneig, thog e ni b' àirde i, chuir e a cheann a mach is thug e sùil sìos air a' bhlàr shnèap mu choinneamh an tighe. Chunnaic e na sgriosadairean an sàs agus cha do chum e air na b' fhaide. "Seall air na diobhail," ars' esan. "Ged tha, cuiridh mise smùid as na h-itean aca. An dà leum bha e shìos an staighre. "Daimon! Daimon!" dh' éigh e. "Thoir leat